

BEDRIJFSTERREIN GELUIDNOOD

Een aantal bedrijfsterreinen zit door recente rechterlijke uitspraken klem, andere dreigt hetzelfde te overkomen. De reden: de papieren geluidsruimte is op. Zonebewaking is het devies.

HAN VAN DE WIEL

Sinds meer dan een jaar zit het industrieterrein Zeehavengebied bij Dordrecht 'op slot'. Nieuwe bedrijfsvestigingen zijn onmogelijk, bestaande inrichtingen veranderen kan vergunningtechnisch ook niet. Dit is het gevolg van een uitspraak van de Raad van State, die veel stof heeft doen opwaaien.

De rechter vernietigde in juni 2004 de milieuvergunning voor een nieuwe asfaltcentrale op het industrieterrein. Het bedrijf zorgde voor een bijdrage op de zonegrens, terwijl de geluidsruimte van het industrieterrein al werd overschreden. *Toon Giele*, clustercoördinator Geluid van de provincie Zuid-Holland: "We wisten dat er een bijdrage van 0,1 dB was. Dat is echt niks en we dachten dat het wel kon met toepassing van de rekenregels uit de *Handleiding meten en rekenen industrielawaai*, totdat we werden teruggefloten door de Raad van State."

Voor Dordrecht zijn de gevolgen van de rechterlijke beslissing niet mis, zegt Giele. "Delen van het industrieterrein die leeg zijn, blijven leeg. Een nieuw aangelegde kade ligt braak. Ook het revitaliseren van het terrein kan niet op gang komen. De bedoeling was om de lawaaimakers centraal op het industrieterrein te zetten en de stillere daar omheen. Dat kan nu niet. Er kan niets meer. Verloedering dreigt." Inmiddels heeft de gemeente, in samenwerking met de provincie, een plan van aanpak opgesteld om het probleem op te lossen.

Het is een bizarre situatie die zich ook elders voordoet. "Terwijl het in veel gevallen nergens over gaat en alleen op papier bestaat", zegt *Jan Granneman*, directeur van adviesbureau Peutz. Het probleem wordt namelijk vooral veroorzaakt doordat 8.40 AMvB-bedrijven standaard 50 dB(A)-etmaalwaarde als geluidbelasting bij woningen hebben gekregen die ze in de praktijk vaak helemaal niet gebruiken of vol maken. Maar samen souperen ze ondertussen wel de geluidruimte van een industrieterrein op.

"Dan heb je een stapeling van geluid - maar je hoort niks", zegt *Henk Wolfert* ironisch. Wolfert is bureauhoofd geluid van de

HET IS EEN MISVERSTAND
DAT BEDRIJVEN EEN
VERGUNNING KRIJGEN
VOOR GELUIDSRUIMTE:
DE VERGUNNING GELDT
VOOR HET UITOEFENEN
VAN ACTIVITEITEN'

DCMR Milieudienst Rijnmond. Hier zijn geen problemen, benadrukt hij. "We hebben genoeg ruimte ingebouwd en er zitten relatief weinig AMvB-bedrijven. Wel hebben we sommige bedrijven met een schoenlepel moeten inpassen. Ons devies aan bedrijven die zich hier willen vestigen: 'Als je het zo graag wil, neem dan extra maatregelen.' We kunnen ook geluidsruimte wegnemen bij buurbedrijven. Bedrijven zijn daartoe best geneegen. Het is namelijk een wijdverbreid misverstand dat een bedrijf een vergunning krijgt voor geluidsruimte: de vergunning geldt voor het uitoefenen van je activiteiten. Een bedrijf heeft geen recht op geluid."

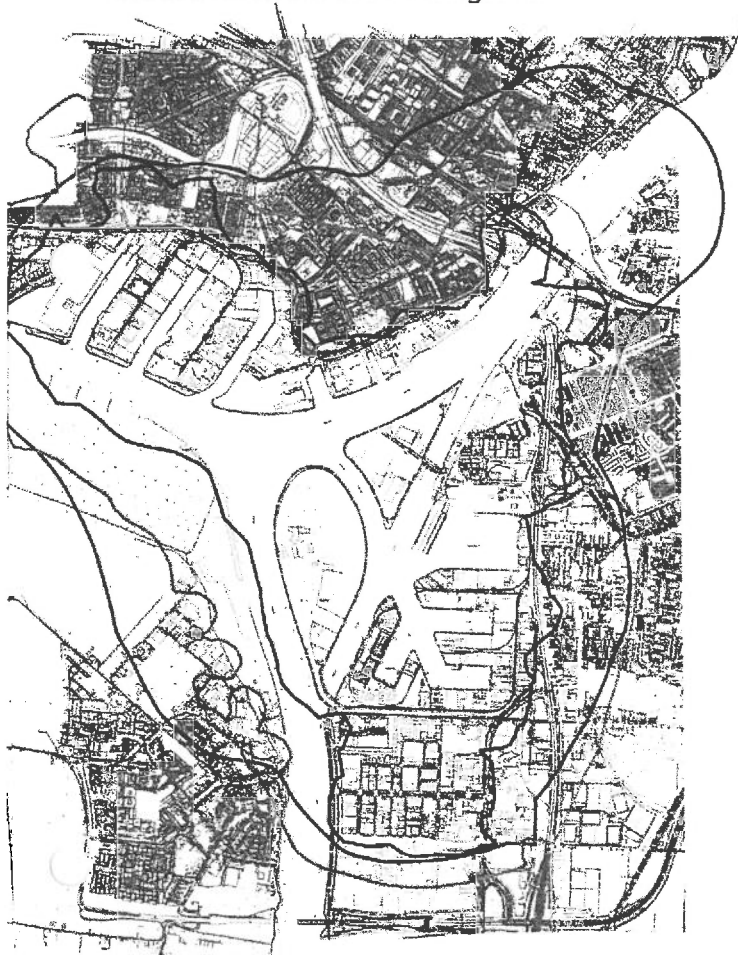
Adempauze

Gemeenten en provincies zijn dikwijls niet alert omgegaan met het vervallen van vergunningen, of met geluidsruimte die niet wordt benut en bedrijven die een overdaad aan geluidsruimte

INEN IN

Huidige contour zonegrens Industrieterrein Zeehavengebied

rode lijn: zonegrens

groene lijn: 50dB (A) contour zonemodel februari 2005

blauwe lijn: 55dB (A) contour zonemodel februari 2005

hebben. Het bevoegd gezag moet dus niet de met beschuldigende vinger naar de Raad van State wijzen, zegt Wolfert, maar de schuld bij zichzelf zoeken.

Toon Giele beaamt dit. "Enerzijds hebben we de problemen die nu in Dordrecht optreden niet kunnen voorzien. Maar er is meer aan de hand. De Wet geluidhinder legt de verantwoordelijkheid voor het zonebeheer niet vast. Gemeente en provincie onderkennen het belang van zonebewaking onvoldoende, waardoor de gemaakte afspraken te weinig prioriteit kregen. Dat er een probleem groeide, was wel bekend, maar een directe noodzaak ontbrak om de overschrijdingen weg te werken. Er liepen immers geen procedures bij de Raad van State."

Tot nu toe valt de omvang van het papieren geluidsprobleem volgens Wolfert nog wel mee. Hij heeft onlangs een landelijke inventarisatie gemaakt en komt uit op vijf tot tien industrieterreinen. "Maar er moet wel iets gebeuren, anders groeit het probleem

door de groeiende productie per vierkante meter vanzelf." Onlangs kregen bedrijfsterreinen in nood adempauze. Bij de parlementaire behandeling van de Wijziging Wet geluidhinder werd een amendement aangenomen dat toestaat de grenswaarden op een industrieterrein tijdelijk en onder voorwaarden met 2 dB te verhogen om te voorkomen dat de economische bedrijvigheid wordt gehinderd. Die pauze moet het bevoegd gezag goed gebruiken. Het moet aan de slag met zonebeheer of zonebewaking; het planmatig beheren van de geluidruimte van een industrieterrein.

Zonebeheer betekent onder meer dat er steeds een actueel inzicht bestaat van de geluidbronnen en de veranderingen daarin, en dat de vergunningen worden aanpast als daartoe aanleiding is. Volgens de wijziging is zonebeheer een verantwoordelijkheid van de gemeente, tenzij de provincie op grond van een provinciale milieuverordening een industrieterrein een bovenregionale betekenis geeft.

Zonebewaking

Voor niet-vergunningplichtige bedrijven - de AMvB-bedrijven - kan zonebeheer bestaan uit het stellen van individuele 'nadere eisen', zegt Granneman. Daarmee wordt de toegestane geluidproductie per bedrijf aangescherpt. Deze weg wordt volgens hem bijna niet bewandeld: "Want het is een behoorlijke exercitie." Hij verwijst naar een bedrijfsterrein in Amsterdam-Noord met enkele honderden AMvB-bedrijven. "Aan vele bedrijven is door de gemeente een nadere eis opgelegd. In het algemeen zien de bedrijven zelf het belang er niet van in. Ze zeggen dat ze niet voor niets op een gezonde bedrijfsterrein zitten, dat wil zeggen een terrein voor bedrijven met een relevante geluidemissie."

Liever kiest Granneman voor een praktische benadering: leg collectief een nadere eis op aan alle AMvB-bedrijven op het gezonde industrieterrein. Bijvoorbeeld 50 dB(A)-etmaalwaarde op 50 meter afstand, tenzij een bedrijf kan aantonen dat het meer geluidruimte nodig heeft. In dat geval is maatwerk nodig. Een gemeente kan ook besluiten irrelevante bedrijven uit het zonebeheer te halen. Dat moet men ook doen met bedrijven die niet meer bestaan. "Maar dan moet je wel formeel hun vergunning intrekken, anders accepteert de Raad van State de beschikbare geluidruimte niet."

Wolfert wijst ook op de mogelijkheid van herzonering. "Maar daar hikken provincies en gemeenten tegen aan. Vaak ligt een zone deels in een andere gemeente, die je zover moet zien te krijgen meer geluid toe te staan. Dat is moeilijk, want de situatie wordt er niet gunstiger op. Vaak ook worden de mogelijkheden van het grondgebruik beperkt."

Zijn advies is om in ieder geval een zonebewakingssysteem aan te schaffen: "Ik zie het bevoegd gezag aarzelen en denken: komt tijd komt raad. De kosten van een zonebeheersysteem zijn duur, variërend van een paar duizend euro in een kleine gemeente tot 200.000 euro per jaar in het Rijnmondgebied. Maar dan heb je ook wat: in plaats van een stapel rapporten in de kast een dagelijks overzicht. Je kunt er mee monitoren, de afgifte van grenswaarden mee begrenzen en je kunt het gebruiken in de toets van de streek- en bestemmingsplannen. Aanschaffen dus! Wat zouden alle ambtelijke inspanningen in het Dordtse al niet kosten?" ■■■

Meer informatie: DCMR, H. Wolfert, wol@dcmr.nl; Peutz, J. Granneman, info@zoetermeer.peutz.nl; provincie Zuid-Holland, T. Giele, giele@pzh.nl